

Viatge per les nostres runes

Un relat de: [yesterday](#)

Les muntanyes abracen aquest petit terme del Segrià i, des de la teva finestra, tot ho veig tan clar... Els núvols blancs i transparents han desaparegut i els ha reemplaçat una densa capa de cel fosc i tenebrós. S'han llevat els aspersors, que ara ploren sobre el jardí entre badall i badall. Les palmeres han estès els seus llargs i punxeguts braços sobre la gespa humida. Els fanals han il·luminat cada racó d'aquest paisatge i la llum, que ara penetra dins l'habitació, ens mostra als dos, abraçats rere el vidre. Enfront, la fàbrica comença a fumejar, un fum grisós i nostàlgic que dibuixa el pas dels dies i les seves nits en el cel, un fum que traça les corbes d'aquest món imaginari on tot és possible; tot i que, simplement, és fum. Els camions arrenquen amb un soroll brusc, partint des de la fàbrica amb un anar i venir sense sentit. Al fons, el vent enlaira les fulles dels arbres caigudes des de fa dies. Asseguts a la cadira, amb els ulls clucs, deduïm el soroll de les fulles topant amb tiges, branques i troncs. S'ha fet de nit i, des de la foscor, el teu calor m'abraça i em fa volar sense rumb. En l'obrir d'ulls, el reflex de la teva mirada al vidre em fa oblidar quin dia és. El sabor dels teus sospirs al meu coll m'esgarrifa, igual que m'esgarrifa pensar que és diumenge. La teva mà suau acaricia la meva galta, sempre tan freda i sensible. El vidre, transparent, glaçat, sincer; no amaga el que ara brota de la meva mirada i, arraulits sobre la cadira, ens acomiadem d'aquest fred paisatge, d'aquest maleït diumenge; mentre emprenem un llarg viatge per les nostres runes.